

Hršelo už celé dny. Déšť nebyl kdovíjak prudký a silný, ale zato vytrvalý a hustý. Nakonec se mu podařilo překonat ochranný olej jejich vlněných pláštěnek a proniknout do látky, která pak byla promočená a těžká.

A studená.

Halt a Crowley se už poněkolkáté utábořili na noc v lese. Halt navrhl, aby se vyhýbali městům a vesnicím, dokud se nedostanou z Morgarathovy sféry vlivu, a Crowley zpočátku souhlasil. Halt koneckonců cestoval jako uprchlík déle než on a měl s tím víc zkušeností.

Ale teď začínal pochybovat, jestli to opravdu bylo dobré rozhodnutí.

Seděli pod obdélníkovou navoskovanou plachtou, kterou pověsili mezi čtyři stromy. Spodní část naklonili tak, aby po ní mohla stékat voda. Půda pod nimi byla nasáklá deštěm, a tak si z větví postavili nízká lůžka, aby nemuseli ležet na mokré zemi. Každé lůžko sestávalo

z hranatého rámu s několika krátkými příčkami, vystlaného listnatými větvemi tvořícími jakousi hrubou matraci. Každé ráno tyto rámy rozebrali, delší kusy dřeva svázali do balíku a vezli je s sebou.

O několik kroků dál byli uvázaní jejich koně. Zvířata se k sobě choulila, navzájem se zahřívala a vichru a dešti nastavovala zadky.

Halt se zachvěl a přitáhl si pláštěnku blíž k tělu. Jen se pohnul, z kapuce mu na nos stekl pramínek vody a odkapával z jeho špičky. Když to Crowley uviděl, musel se nahlas zasmát.

Halt po něm loupl očima. „Co je tu vtipného?“ zeptal se chladně.

Crowley – také zachumlaný v pláštěnce – kývl hlavou k příteli. „Ty, jak se tam choulíš a teče ti z nosu jako nějakému dědovi, který má rýmu,“ odpověděl. Kývnutí bohužel uvolnilo proud vody z jeho vlastní kapuce a kapky se mu teď koulely po nose. Popotáhl a úsměv mu uvadl na tváři.

„Tobě přijde vtipné, že jsem promočený na kost a umírám zimou?“ otázal se Halt.

Crowley chtěl pokrčit rameny, ale pak si uvědomil, že tím by spustil další příval vody, a zarazil se. „Možná ne vtipné. Ale aspoň mě to přivede na jiné myšlenky.“

Halt se k němu velice opatrně otočil. „A na co chceš přestat myslet?“ zeptal se a dával si při tom dobrý pozor na výslovnost. Když měl špatnou náladu, vždycky si na ni dával pozor.

„Na to, že i já jsem promočený a promrzlý, teče mi z nosu a je mi mizerně,“ odpověděl Crowley.

Halt se nad tím zamyslel. „Je ti mizerně?“